

byl to závazek samostatný, zcela mimo rámec narovnání a nepodléhající proto ani jeho sankci, stanovené pro případ nedodržení smluvených splátek. Nemůže proto žalobkyně z průtahu placení úrokové částky, připadající na dobu první splátky kapitálové vyvozovati splatnost celé své pohledávky. Poněvadž pak do dne rozsudku soudu první stolice byly zaplaceny obě splátky tak, jak dle smíru dospěly, jakož i později ujednané splátky úrokové, není žalobní nárok opodstatněn a právem potvrdil odvolací soud rozsudek soudu procesního zamítající žalobu.

Čís. 5848.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Předpokladem nároku podle §u 1 písm. a) zákona jest, by zaměstnanec byl v trvalém služebním poměru. Jest na tom, kdo nárok uplatňuje, by dokázal tento předpoklad.

Z toho, že zaměstnanec byl zaměstnavatelem ohlášen u zemské úřadovny pro pensijní pojištění dle zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. (ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907), nelze o sobě usuzovati, že jeho služební poměr byl trvalým.

Pojistná povinnost dle zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n., doplněného zákonem ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. ex 1907 předpokládá sice služební poměr, není však pro ni rozhodno, zda byl kdo přijat definitivně nebo zatímně či na zkoušku.

(Rozh. ze dne 16. března 1926, Rv I 1819/25.)

Žaloba vdovy po nadlesním proti majiteli panství o placení zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolací soud poukázal právem k tomu, že předpokladem žalobou uplatněného a o předpis §u 1 písm. a) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. opírajícího se nároku jest, aby zaměstnanec byl v trvalém poměru služebním, a z toho odvodil správně, že proto bylo dovolatelčinou věcí, by tento předpoklad dokázala, a nelze dáti dovolatelce za pravdu, že po této stránce tížilo důkazní břímě žalovaného. To vyplývá z předpisů §§ 226 a 266 c. ř. s., podle kterých jest žalující straně nejen tvrditi, nýbrž i dokázati skutečnosti, na kterých se zakládá její nárok ve hlavních a vedlejších věcech a odpadá povinnost takového dokazování jenom potud, pokud řečené skutečnosti byly odpůrcem výslovně doznány, což tuto nepřichází v úvahu, jelikož žalovaný právě popřel, že byl František K. (manžel žalobkyně) u něho v trvalém poměru služebním. Spisům nižších stolic odporujícím předpokladem skutkovým, položeným odvolacímu rozsudku za základ v jeho podstatné

části, je dovolatelce odvolací zjištění, že se jí nepodařilo prokázat trvalost služebního poměru Františka K-a u žalovaného. Dovolatelka míní, že toto zjištění odporuje zejména předloženým výměrům Zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu v Praze, podle kterých byla Františku K-ovi přiznána invalidní a jeho vdově vdovská renta se započtením služby u žalovaného ztrávené, dále, že odporuje svědecké výpovědi Arnošta B-a, podle které žalovaný sám ohlásil Františka K-a dnem 15. června 1916 u řečené Zemské úřadovny jako zaměstnance, podléhajícího pensijnímu pojištění a dnem 15. února 1917 ho odhlásil, což by zajisté neučinil, kdyby ho přijal jenom na zkoušku, a že také odporuje ostatním výpovědím svědeckým, ježto nepotvrdil ani jeden svědek, že byl František K. ustanoven a zaměstnán pouze na zkoušku, což by vylučovalo jediné trvalost jeho služebního poměru, ale že to také odporuje její výpovědi jako strany, poněvadž se nedá usuzovati podle této výpovědi, že by šlo o služební poměr pouze na zkoušku, že naopak vyzvání Františka K-a, učiněné tři měsíce po nastoupení jeho služby, nasvědčuje, že v mezidobí byl ustálen jeho služební poměr. Není tím podle čís. 3 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn, neboť napadené zjištění neodporuje spisům nižších stolic. Pojistná povinnost podle zákona o pensijním pojištění ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n., doplněného ustanoveními zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. z r. 1907 a čís. nařízení ze dne 25. května 1914, čís. 138 ř. zák. (§ 1) předpokládá služební poměr (služební pracovní smlouvu §§ 1151 obč. zák. a násl.), není však pro ni rozhodno, je-li zaměstnanec přijat definitivně, nebo provisorně (zatímně), nebo na zkoušku, nýbrž toliko, byl-li kdo zjednán ke konání služeb, nikoli jen ku vykonání určitého díla (smlouva o dílo §§ 1151, 1165 obč. zák.). Proto dovolatelka nemůže ničeho odvozovati pro své tvrzení, že František K. byl ustanoven a zaměstnán v trvalém poměru služebním, z okolnosti, že žalovaný sám ohlásil Františka K-a dnem 15. června 1916 u řečené Zemské úřadovny jako zaměstnance, podléhajícího pensijnímu pojištění a dnem 15. února 1917 ho odhlásil a že byla Františku K-ovi přiznána invalidní — a jeho vdově vdovská renta se započtením služby u žalovaného ztrávené. Ostatně v tomto směru by ani nešlo o skutkový předpoklad, tedy by nešlo o dovolací důvod podle čís. 3 Šu 503 c. ř. s., nýbrž by šlo o právní poměr, ten však jest, jak bylo právě vyloženo, správný a proto není po této stránce ani podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Dovolací soud také neshledal, že by se sporné věci dostalo v odvolacím rozsudku právního posouzení nesprávného. Bylo už vyloženo nahoře, že je pochybeným právní názor dovolatelčin, že má již proto, poněvadž jí a jejímu manželu byla přiznána pense ze všeobecného ústavu pensijního v Praze i za dobu ztrávenou u žalovaného počínaje dnem 15. února 1917, právo na úpravu požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.

Čís. 5849.

Třetí osoba, již byly dány na Slovensku věci doličné (živá zvířata) do uschování, nemůže se domáhati náhrady nákladů opatrování na státu